

ПО УЛИЦИТЪ НА ГРАДА

И тукъ сега трепти отъ свежестъ.
Дърветата шумятъ. Деньтъ,
опъналъ тънки, златни вежди,
полива съ ведрина града.

И тукъ бръмчатъ, минаватъ хора,
коли, трамваи, колела.
А надъ кжщята гръмко спорятъ
две птици съ цинкови крила.

Така ли бързо се промѣня
живота въ нашата страна?
Шумятъ площадитъ облѣни
въ спокойна, ярка свѣтлина.

Единъ възторгъ сега залива,
люлѣе цѣлата земя.
И неусѣтно тамъ се слива
градътъ съсъ роснитъ поля.

Следъ тоя дъждъ той сякашъ растне,
изникватъ улици, мѣста,
където скришомъ сж израстли
дори тревици и цвѣта.

А планината тъй е близко —
окжпана като лжка,
че струва ми се, ако искамъ,
ще я достигна съсъ ржка.